

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 109.117 van 10 juli 2002
in de zaak A. 112.097/X-10.635.**

In zake : de b.v.b.a. DE PAJOT,
die woonplaats kiest bij
de Advocatenassociatie J. GHYSELS, P. FLAMEY en Partners,
kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

het TOERISME VLAANDEREN,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat D. LINDEMANS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Keizerslaan 3.

tussenkommende partij :

de Vlaamse Gemeenschap,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. LINDEMANS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Keizerslaan 3.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. DE PAJOT op 29 oktober 2001 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van "het besluit van 28 augustus 2001 van Toerisme Vlaanderen houdende stopzettingsbevel met toepassing van het besluit van de Vlaamse regering van 8 juni 2000 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 23 februari 1995 betreffende de exploitatie van de terreinen voor openlucht recreatieve bedrijven.";

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 25 maart 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 april 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaten J. GHYSELS en P. FLAMEY, die verschijnen voor de verzoekende partij, van Advocaat F. DE PRETER die, loco Advocaat D. LINDEMANS verschijnt voor de verwerende partij, en die eveneens loco Advocaat D. LINDEMANS verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de auditeur-generaal;

Overwegende dat de Vlaamse Gemeenschap met een verzoekschrift van 12 december 2001 heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat het verzoekschrift tot tussenkomst laattijdig is ingediend; dat het verzoek tot tussenkomst niet ontvankelijk is;

Overwegende dat de nota van de verwerende partij laattijdig is ingediend; dat zij uit de debatten wordt geweerd;

Overwegende dat Toerisme Vlaanderen met een op 28 augustus 2001 ter post aangetekend schrijven aan de verzoekende partij heeft medegedeeld wat volgt :

"Geachte,

Met schrijven van 29 maart 2001 heb ik U ingelicht over de beslissing van de provincieraad van Vlaams-Brabant waaruit bleek dat voor uw terrein een gemotiveerd verzoek en, voorstel tot opmaak van een ruimtelijk uitvoeringsplan (RUP) bij de Vlaamse regering werd ingediend en dit binnen de gestelde termijn van 28 februari 2001.

Zoals bepaald wordt in art. 25 § 2, 4° van voornoemd exploitatiebesluit was de volgende deadline 1 juli 2001. Uiterlijk op deze datum diende de bevoegde overheid het ontwerp-RUP voorlopig vast te stellen. Vóór de voorlopige vaststelling van dit ontwerp-RUP werden plenaire vergaderingen belegd en adviezen van verschillende instanties ingewonnen. Op basis van deze plenaire vergaderingen en adviezen heeft de Vlaamse regering in haar besluit van 29 juni 2001 het ontwerp-RUP 'De Pajot' niet voorlopig vastgesteld waardoor de procedure tot opmaak en vaststelling van het ruimtelijk uitvoeringsplan wordt

stopgezet. Dit betekent dat uw terrein niet meer weerhouden wordt om verder van de overgangsregeling te kunnen genieten.

Hierdoor vervalt de overgangsregeling en dient, in toepassing van art. 25, § 3, 3° lid, uiterlijk 6 maanden nadat Toerisme Vlaanderen de uitbater hiervan in kennis heeft gesteld, dus uiterlijk op 1 maart 2002, de exploitatie en het gebruik van het terrein of het gedeelte ervan dat oorspronkelijk in aanmerking kwam voor de toepassing van de overgangsregeling, stop gezet te worden. Deze overgangperiode van 6 maanden laat u toe de lopende huurcontracten tijdig op te zeggen en uw huurders te verwittigen dat het terrein zal sluiten. Wij verzoeken u dan ook vriendelijk om uw huurders hiervan op de hoogte te brengen.

Wij manen u aan vanaf heden de nodige schikkingen te nemen om daaraan te voldoen. Zonder verdere ingebrekestelling zullen de gemachtigde ambtenaren van mijn dienst, vanaf de datum van 1 maart 2002, overgaan tot het opstellen van een P.V. mocht blijken dat u een niet-vergund terrein uitbaat. Het P.V. zal dan worden overgemaakt aan het parket. In dit verband verwijzen we naar art.8 van het decreet van 3 maart houdende het statuut van de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven : 'Art. 8, Met een geldboete van vijfhonderd tot vijfduizend frank' wordt gestraft hij die zonder vergunning een terrein voor openluchtrecreatieve verblijven exploiteert, laat exploiteren, gebruikt of laat gebruiken en hij die wederrechtelijk houder is van het in artikel 6 bedoelde herkenningsteken. De hoven en rechtbanken kunnen bovendien de overtreders van de bepalingen van dit decreet verbieden gedurende een periode van één tot twaalf maand(en) persoonlijk of door een tussenpersoon een terrein voor openluchtrecreatieve verblijven te exploiteren. Het verbod wordt van toepassing acht volle dagen na het betekenen van de veroordeling.'

Een kopie van deze brief zal naar de Bestendige Deputatie en het College van Burgemeester en Schepenen worden verstuurd.";

dat dit "het besluit" is waarvan verzoekende partij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat artikel 17, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de middelen en de feiten dient te bevatten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing rechtvaardigen; dat artikel 8, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing dient te bevatten "een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de

aangevochten akte of het aangevochten reglement de eiser een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen"; dat uit deze bepalingen volgt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaat of dreigt te ondergaan, en dat met niet in het verzoekschrift tot schorsing opgenomen feiten en verklaringen hieromtrent geen rekening kan worden gehouden;

Overwegende dat, wat de tweede door voornoemd artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde betreft, verzoekende partij laat gelden wat volgt :

"Het kampeerterrein is de enige bron van inkomsten van verzoekende partij. Voor dit terrein werd een prijs betaald van 4,9 miljoen BF. Een naastliggende parking en een nabijgelegen weide werden aangekocht voor 600.000 BF (stuk 15).

Verzoekende partij heeft een aantal verbeteringswerken laten uitvoeren aan electriciteitsvoorzieningen en sanitaire voorzieningen en aan verhardingen (stuk 16).

Dankzij de investeringen heeft verzoekende partij drie sterren gekregen van Toerisme Vlaanderen.

In 1999 werd de exploitatie van het terrein bovendien opnieuw rendabel (stuk 187).

De problemen i.v.m. de kampeervergunning leiden echter tot een kredietstop (stuk 18).

Verzoekende partij zal na zes maanden zijn activiteit moeten stoppen. Faillissement is dan oververmijdbaar, aangezien bepaalde vaste kosten blijven doorlopen, met name de financiële kosten (nrs. 61202 en 651203 van de resultatenrekening) en andere kosten niet onmiddellijk kunnen vermeden worden en gepaard gaan met afsluitingskosten (electriciteit, brandverzekering, verzekering burgerlijke aansprakelijkheid, telefoon) (stuk 19).

Het bestreden besluit toont op zichzelf al de rechtmatigheid van de exploitatie aan. De exploitatie dient pas stopgezet te worden zes maanden na de aanmaning.

De beoordeling van de rechtmatigheid van de exploitatie hangt daarenboven samen met de grond van de zaak. De stopzetting wordt bevolen omdat verzoekende partij geen attest kan voorleggen, waaruit de planologische verenigbaarheid van het kampeerterrein blijkt (art. 5, 10°). In het eerste middel wordt de wettigheid van het gewestplan betwist en met het eerste middel wordt dientengevolge ook de onmogelijkheid om zulk een attest voor te leggen betwist. In het tweede middel wordt aangevoerd dat verzoekende partij in ieder geval beroep kan doen op de overgangsregeling van art. 25 § 2, omdat de weigering van de voorlopige vaststelling van het voorstel tot opname van het litigieuze kampeerterrein in een R.U.P. 'zonevreemde openluchtrecreatieve verblijven' onwettig is, waardoor ook de aanmaning tot stopzetting, die gesteund is op de onwettige weigering van de voorlopige vaststelling van het ontwerp-RUP onwettig is. In het derde middel wordt aangetoond dat de stedenbouwkundige toestand van het terrein bestaand en vergund is en dat de reglementaire overheid niet bevoegd is om die bestaande en vergunde toestand te wijzigen in een bestaande en onvergunde toestand. In het vierde en vijfde middel wordt de wettigheid van het ganse besluit van 8 juni 2000 betwist. Indien de onwettigheid van dit besluit van 8 juni 2000 aanvaard wordt, dan kan

Toerisme Vlaanderen niet meer de voorlegging vragen van een attest waaruit de planologische verenigbaarheid blijkt. Daarmee vervalt dan ook de onmogelijkheid van verzoeker om een ontvankelijke aanvraag voor een kampeervergunning in te dienen. De aanvraag van verzoeker tot verkrijging van een kampeervergunning kan vervolgens ten gronde behandeld worden zoals iedere andere aanvraag. Er kan bij die beoordeling ten gronde alleen maar geconstateerd worden dat de toestand van het kampeerterrein vanuit stedenbouwkundig oogpunt regelmatig is tot stand gekomen.

Zonder schorsing van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit zal de camping van verzoekster onherroepelijk op de gestelde datum dicht gaan.

Het is vaste rechtspraak van de Raad van State dat het (moeten) stoppen van elke commerciële activiteit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is.";

Overwegende dat het aangevoerde nadeel zijn rechtstreekse oorzaak dient te vinden in de beslissing waarvan de schorsing van de tenuitvoerlegging wordt gevorderd;

Overwegende dat een verwijzing naar de ingeroepen middelen en dat aldus "bij (de) beoordeling ten gronde alleen maar geconstateerd (kan) worden dat de toestand van het kampeerterrein vanuit stedenbouwkundig oogpunt regelmatig is tot stand gekomen" op zich niet aantoonde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat uit de niet betwiste gegevens van de zaak blijkt dat de betrokken camping volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 maart 1977 vastgesteld gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse is gelegen in agrarisch gebied;

Overwegende dat artikel 11, 4.1., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen bepaalt wat volgt :

"Art. 11. 4.1. De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven. (...)";

Overwegende dat artikel 25 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 februari 1995 betreffende de exploitatie van de terreinen voor openluchtrecreatieve bedrijven, bepaalt wat volgt :

"Art. 25, § 1. De exploitanten van de terreinen die op het ogenblik van de inwerkingtreding van dit besluit over een vergunning beschikken, afgegeven overeenkomstig de wet van 30 april 1970 op het kamperen, dienen na de inwerkingtreding van dit besluit een vergunning aan te vragen.

De terreinen die op het ogenblik van de inwerkingtreding van dit besluit geen vergunning hebben, afgegeven overeenkomstig de wet van 30 april 1970 op het kamperen, moeten minstens een principiële vergunning hebben aangevraagd op 31 december 1997. Deze aanvraag moet een plan bevatten met een fazering in de tijd waaruit opgemaakt kan worden dat het terrein binnen (twee) jaar na het indienen van deze vergunningsaanvraag over een vergunning kan beschikken overeenkomstig dit besluit.

Alle terreinen dienen uiterlijk op 31 december 1999 over een vergunning te beschikken.

§ 2. Onverminderd de voorwaarden die voor de aanleg en de exploitatie van terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven krachtens andere regelgeving worden opgelegd, wordt de datum, vermeld in § 1, derde lid, bepaald op 30 juni 2003 voor de exploitanten van terreinen die op 31 december 1999 in de onmogelijkheid verkeerden om, met betrekking tot het terrein of een gedeelte ervan, te beschikken over het attest, bedoeld in artikel 5, 10°, voor zover achtereenvolgens voldaan is aan de volgende voorwaarden :

1° uiterlijk op 28 februari 2001 is met het oog op een planologische bestemmingswijziging van het terrein in kwestie door de provincieraad een gemotiveerd verzoek en een voorstel ingediend bij de Vlaamse regering tot opmaak van een ruimtelijk uitvoeringsplan met toepassing van artikel 188bis van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, ingevoegd bij decreet van 26 april 2000.

Van deze beslissing moet Toerisme Vlaanderen uiterlijk binnen veertien dagen, na de datum van beslissing, bij aangetekend schrijven, in kennis gesteld worden;

2° uiterlijk op 1 juli 2001 heeft het college van burgemeester en schepenen, van de gemeente waar een terrein gelegen is dat opgenomen is in het voorstel van de provincie, bedoeld onder 1°, een ontwerp van begeleidingsplan voor de afbouw van de eventuele permanente bewoning op dat terrein bij de Vlaamse regering ingediend;

3° uiterlijk 4 maanden nadat de uitbater van het terrein door Toerisme Vlaanderen in kennis gesteld werd van de beslissing, bedoeld onder 1°, heeft de uitbater, bij aangetekend schrijven, een beschrijvend verslag en een plan in viervoud bij Toerisme Vlaanderen ingediend waaruit het volgende blijkt :

a) het terrein voldoet aan de brandveiligheidsnormen, de exploitatievoorwaarden en de classificatienormen van tenminste de laagste categorie, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning vereist is om deze uit te voeren. Aan deze vereiste dient blijvend voldaan te worden tot de datum van het bekomen van de vergunning;

b) de lijst en de beschrijving van de werken waarvoor een stedenbouwkundige vergunning vereist zal zijn;

c) het terrein zal, na het bekomen van de vereiste stedenbouwkundige vergunningen, volledig kunnen beantwoorden aan alle brandveiligheidsnormen, alle exploitatievoorwaarden en alle classificatienormen van tenminste de laagste categorie.

Uiterlijk twee maanden na ontvangst door Toerisme Vlaanderen van het beschrijvend verslag en het plan, vermeld in het vorige lid, voeren Toerisme Vlaanderen en de bevoegde gezondheidsambtenaar een inspectie uit op het terrein. Binnen dezelfde termijn voert de territoriaal bevoegde brandweerdienst, op verzoek van Toerisme Vlaanderen, een inspectie uit op de brandveiligheidsnormen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning vereist

is. Ingeval de territoriaal bevoegde brandweerdienst geen inspectie binnen de gestelde termijn uitvoert, voert, op verzoek van de Vlaamse minister bevoegd voor toerisme, een afvaardiging, bestaande uit minstens 2 leden, van de technische commissie brandveiligheid, bedoeld in artikel 5, 1, van het besluit van de Vlaamse regering van 8 maart 1995 tot vaststelling van de specifieke brandveiligheidsnormen waaraan terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven moeten voldoen, binnen 2 maanden na ontvangst van het verzoek, een inspectie uit op de brandveiligheidsnormen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning vereist is;

4° uiterlijk op 1 juli 2001 is het ontwerp van het ruimtelijk uitvoeringsplan, bedoeld onder 1°, voorlopig vastgesteld door de bevoegde overheid;

5° uiterlijk 13 maanden na de voorlopige vaststelling van het ontwerp van ruimtelijk uitvoeringsplan, is het ruimtelijke uitvoeringsplan definitief vastgesteld;

6° uiterlijk 30 dagen na de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad van het vaststellingsbesluit met betrekking tot het definitief vastgestelde ruimtelijk uitvoeringsplan, dat de exploitatie en het gebruik van een terrein voor openluchtrecreatieve verblijven toelaat, heeft de uitbater de stedenbouwkundige vergunningen aangevraagd voor de vergunningsplichtige werken die opgenomen zijn in het beschrijvend verslag, vermeld in 3°;

7° uiterlijk 4 maanden na de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad, bedoeld in 6°, heeft de uitbater een vergunningsaanvraag ingediend bij Toerisme Vlaanderen;

§ 3. Er is niet langer voldaan aan de voorwaarden vermeldt in § 2 :

1° van zodra de aldaar gestelde termijnen verstreken zijn zonder dat er gevolg aan werd gegeven;

2° wanneer Toerisme Vlaanderen, binnen 2 maanden na de kennisgeving, bedoeld in § 2, 1°, tweede lid, aan de uitbater kennis heeft gegeven van het feit dat de Vlaamse minister, bevoegd voor ruimtelijke ordening of zijn gemachtigde, oordeelt dat het gemotiveerd verzoek en het voorstel van de provincieraad niet voldoen aan de bepalingen van artikel 188bis van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;

3° wanneer Toerisme Vlaanderen aan de uitbater kennis heeft gegeven van de beslissing van de bevoegde overheid tot stopzetting van de procedure tot opmaak en vaststelling van het ruimtelijk uitvoeringsplan, bedoeld in § 2;

4° wanneer Toerisme Vlaanderen aan de uitbater kennis heeft gegeven van het feit dat bij de inspecties, vermeld in § 2, 3°, tweede lid, vastgesteld werd dat het terrein niet voldoet aan de normen of voorwaarden bedoeld in § 2, 3°, a.

In die gevallen dient uiterlijk 6 maanden nadien, de exploitatie en het gebruik van het terrein of het gedeelte ervan dat oorspronkelijk in aanmerking kwam voor de toepassing van § 2, stop gezet te worden.

§ 4. De bepalingen van § 2 zijn niet van toepassing op de terreinen of de gedeelten van terreinen die gelegen zijn :

1° in de beschermde duingebieden en voor het duingebied belangrijke landbouwgebieden, aangeduid krachtens de decreten van 14 juli 1993, 21 december 1994 en 29 november 1995 houdende maatregelen tot bescherming van de kustduinen;

2° in een reservatiestrook overeenkomstig de gewestplanbestemming, aangeduid met betrekking tot een overeenkomstig de bepalingen van het Ruimtelijke Structuurplan Vlaanderen geselecteerde hoofdweg, primaire weg, hoofdwaterweg, hoofdspoorweg of hoofdtransportleiding.);

Overwegende, ook al heeft verzoekende partij een beroep gedaan op de overgangsregeling vervat in artikel 25, §§ 2 en 3, van het besluit van de

Vlaamse regering van 23 februari 1995 betreffende de exploitatie van de terreinen voor openluchtrecreatieve bedrijven voor het verkrijgen van een exploitatievergunning, dat uit de toepasselijke wettelijke en reglementaire bepalingen blijkt dat de verplichting tot stopzetting van de exploitatie en het gebruik van het terrein haar eigenlijke en rechtstreekse oorzaak vindt in de onverenigbaarheid van de exploitatie en het gebruik van de betrokken camping met de bestemming die het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse aan het betrokken gebied heeft gegeven; dat deze onverenigbaarheid niet wordt betwist; dat tegen het gewestplan voor dit gebied geen beroep tot nietigverklaring werd ingesteld; dat het definitief is geworden; dat nadelen die voortvloeien uit de in het gewestplan vastgestelde en definitief geworden bestemming, ook al wordt er thans de onwettigheid van aangevoerd, niet meer dienstig kunnen worden ingeroepen; dat ook het besluit van de Vlaamse regering van 23 februari 1995 betreffende de exploitatie van de terreinen voor openluchtrecreatieve bedrijven, dat voorziet in een overgangsregeling voor zonevreemde campings, niet werd aangevochten; dat het eveneens definitief is geworden; dat in zoverre de verzoekende partij betoogt dat het door haar aangevoerde nadeel voortvloeit uit de toepassing van dit besluit, het aangevoerde nadeel niet alleen zijn rechtstreekse oorzaak niet vindt in het bestreden "besluit" zoals vereist, maar ook niet meer dienstig kan worden ingeroepen; dat de met het bestreden "besluit" van 28 augustus 2001 gedane kennisgeving door Toerisme Vlaanderen aan de uitbater van de beslissing van de bevoegde overheid tot stopzetting van de procedure tot opmaak en vaststelling van het ruimtelijk uitvoeringsplan, bedoeld in voornoemd artikel 25, § 2, en de mededeling van de in de § 3, tweede lid, van hetzelfde artikel opgelegde verplichting uiterlijk 6 maanden nadien, de exploitatie en het gebruik van het terrein of het gedeelte ervan dat oorspronkelijk in aanmerking kwam voor de toepassing van § 2, stop te zetten, aan de bestemming van het betrokken gebied, die de eigenlijke stopzettingsgrond vormt, niets wijzigt; dat het door verzoekende partij aangevoerde nadeel niet dienstig kan worden ingeroepen om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden "besluit" van Toerisme Vlaanderen te kunnen bevelen;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de Vlaamse Gemeenschap in de vordering tot schorsing wordt afgewezen.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure, bepaald op 123,95 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien juli 2002, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
.	D. MOONS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.